

PRECS I PREGUNTES

Ai, que patirem!

La principal humiliació que encara haurem de continuar patint tots plegats és que, al capdavant, depenem de la magnanimitat d'alguns dels deu milions de persones als quals els va donar la gana votar el PP fa quatre anys. Tota aquesta gent que vam considerar persones sense criteri, que s'apuntaven tant al Felipe com a l'Aznar, tots aquests que tenien com a única ideologia les xifres de l'atur, els tipus d'interès de les hipoteques o que no volien que CiU (llegiu els catalans, en la seva mentalitat binària) condicionés les sagrades decisions que es prenen a Madrid, tota aquesta colla és a qui hem de suplicar que, pel que més vulguin, no tornin a votar el PP.

I mirem terroritzats el calendari mentre ens adonem que encara falta un mes per a les eleccions municipals i, Mare de Déu!, un any sencer per a les espanyoles del 2004. Ja donem per fet que aquesta gent ha oblidat alegrement el cas Gescartera, el casament de la nena i la marea negra del Prestige i ara no tenim gens clar que la memòria del que ha passat a l'Iraq i als carcers de València, Palma o Barcelona els duri gaire més de quinze dies.

El pitjor és que depenem d'aquesta gent perquè el PP pagui, encara que sigui moralment, per coses com la mort del meu amic José Couso, assassinat pels americans a Bagdad sense que José María Aznar hagi volgut condemnar els qui el van matar impunement i davant dels nostres ulls. Un govern, pel simple fet de ser escollit democràticament, no garanteix ni la justícia ni la legitimitat. Ni un règim democràtic ho és del tot fins que els governants tenen un mínim de respecte intel·lectual pels ciutadans que els han votat.

Salvador Cot

La crònica

El televisiu Camps i els molt mediàtics errors de les enquestes

Cap de setmana

Camps, el valencianista. La guerra i els efectes col·laterals sobre el PP fan que els seus candidats intenten tot tipus d'estratègies per atraure vots alternatius. Així, Francesc Camps, presidenciable del partit conservador a la Generalitat Valenciana, no deixa de promocionar-se com un defensor del valencià, del valencianisme, de València, i de tot allò que començar per "val". "Si sóc president no hi haurà ni un pas enrere en la difusió del valencià", va dir Camps, quan se li va preguntar pel compromís del Ministeri d'Educació per fer marxa enrere als decrets sobre l'ensenyament bilingüe. "El valencià és el nostre signe d'identitat en el món", va afegir. Clar, no va referir a les contínues campanyes que el seu partit ha ordit per reduir fins a la caricatura l'ús de la llengua.

I Camps, el telegènic. El PSPV ha presentat un informe que revela que Camps apareix un 142,5% més a TVV que Joan Ignasi Pla, el candidat socialista. El presidenciable popular va monopolitzar 531 segons dels informatius de Canal 9 en els primers dies d'aquest mes. Pla, en canvi, es va haver d'accontentar amb 219 segons. Aquest informe demostra que, als responsables de TVV, no els interessa gaire l'opinió de Camps sobre la guerra de l'Iraq, ja que mai no emeten cap declaració seua sobre el tema, tot i que els periodistes valencians li hagen fet moltes preguntes sobre l'assumpte. En canvi, el que sí que interessa a TVV són les arengues que Camps fa sobre el Pla Hidrològic: aleshores, el candidat repeteix una i mil vegades que el PP defensarà els interessos dels valencians fins a l'extenuació. Però dels morts d'una guerra que el seu partit ha ajudat a promocionar, d'això, res.

Dilluns, 14 d'abril

El rector de la UIB, fins al dia 30. Els catedràtics Avel·lí Blasco i Pere Deyà competiran per veure qui serà el nou

rector de la Universitat de les Illes Balears (UIB). El tercer candidat, Llorenç Valverde, va quedar fora en la primera ronda, el passat divendres dia 11. El més ben col·locat va ser Blasco, que quedà a tres punts de la majoria absoluta. Ara caldrà veure com s'estableixen aliances i com reacciona el cos electoral davant d'un sistema innovador d'elecció.

Dimarts, 15 d'abril

IX Diada de l'OCB. Antoni Mir, president de l'Obra Cultural Balear (OCB), presenta la IX Diada per la Llengua i l'Autogovern que se celebrarà a Palma el dissabte dia 10 de maig. La reivindicació que anima la diada d'enguany de l'OCB és major autogovern, major ús social del català, reconeixement per Madrid de la insularitat i pluriinsularitat, més mitjans de comunicació en català, el reconeixement del català a Europa i l'empenta i decisió per crear una televisió autonòmica.

Dimecres, 16 d'abril

L'enèsima ensopegada del TGV. El tram del TGV de Figueres a Perpinyà s'ha quedat sense constructora. Després de nou mesos de negociacions, els governs de França i d'Espanya han decidit no adjudicar la construcció i explotació del tram al consorci privat Euroferro -integrat majoritàriament per la firma constructora espanyola Dragados i la francesa Boygues-. La comissió intergovernamental creada per gestionar aquest tram considera que "els últims plantejaments" del consorci Euroferro eren inacceptables, mentre que les empreses afegeixen que el que volien era obtenir garanties mínimes de volum de trànsit que els permetessin assegurar la rendibilitat de la concessió. La recerca d'un nou concessionari endarrerirà l'obra com a mínim un any. Si fins ara es parlava de l'entrada en funcionament del tram al 2007-2008, ara ja es comença a parlar del 2009. En definitiva, un fiasco més, que se suma al

Esquerra, el secretari de Comunicació de Presidència del Govern català, David Madí, ha dimisit per l'afer de les enquestes "errònies". El PSC ja n'ha tingut prou i ha pactat amb CiU el trencament de la comissió d'investigació. A dalt, Francesc Camps, candidat a president de la Generalitat Valenciana pel PP, ara va de valencianista telegènic.

del TGV Lleida-Madrid, que havia d'entrar en servei l'any passat, i a l'evidència que la gran velocitat no arribarà a Barcelona al 2004, com s'havia anunciat. La gran infraestructura del segle XXI, en paraules del Govern del PP, fa aigües per tots els costats.

Vista i no vista. Així és la comissió que havia d'investigar les enquestes plenes d'"errors" de la Generalitat de Catalunya. Això sí, el tancament de la comissió ha tingut un preu per a CiU: el cap de David Madí, el secretari de Comunicació del Govern català. La dimissió de Madí s'afegia a la de fa unes setmanes de Josep Camps, exdirector general de la desmantellada direcció general d'Avaluació i Estudis.

En dos dies es tanca la comissió d'investigació i es perfila un nou matrimoni de conveniència entre CiU i PSC. Els convergents aconseguixen que la comissió no vagi més enllà i que els efectes es cir-

cumscriguin als dos sacrificats. El PSC atura la seva bel·ligerància i s'estalvia que li esclati algun afer semblant a les seves cuines de Barcelona. Mentrestant, paradoxes de la vida, el PP—que va donar suport a la creació de la comissió, segons CiU, tot i el despit amb la federació per no haver-los seguit fins a l'Iraq— s'ha quedat sol amb els "rojos" (ICV) i els "separatistes" (ERC) denunciant aquest pacte d'interessos entre CiU i PSC. Ui, com ho vegi en Javier Arenas!

Televisió autonòmica balear. El candidat del PSM, Pere Sampol, presenta la seva proposta de televisió autonòmica per a les Illes Balears. Aquesta, segons la proposta, consistiria en un ens mixt, mig públic i mig privat. Es basaria en un acord amb Televisió de Catalunya que aportaria programació de TV3 i Canal 33 i, a més, es nodriria de la producció que les productores locals de televisió de Balears poguessin aportar.

Que vénen

A mesura que s'acosta el 25 de maig, es multipliquen els signes que fan albirar l'esperança que el PP no guanye les eleccions autonòmiques. No obstant això, la percepció des de l'encara superba majoria absoluta que després de tanta glòria i esplendor pot anar-se'n en orris, els fa perdre les formes. De manera que corren cap a l'armari i desempol·sen el manual que van heretar dels parents ideològics de la postguerra. Heus ací els caps de colla més significatius del PP mirant de sembrar el pànic davant la presumible arribada dels bolxevics. Com en el 1917. Perquè així s'ho miren i no els cal dissimular. I com si encara estiguera combatent la División Azul, demanen als socialistes comptes perquè de segur que, arribat el cas, seran capaços de pactar amb el que anomenen "els comunistes" (en quedarà algun, encara, de comunista fora dels museus?). A mesura que s'aproxima el 25 de març els missatges del PP es tornen més alarmistes i més patètics. L'agressivitat indica que la comptabilitat els fa fallida.

El mateix que, a l'altra banda, pot esdevenir a totes aquelles opcions sense possibilitats de superar la barrera electoral—que, al País Valencià, es troba en el 5% dels vots emesos (vàlids i nuls) a la circumscripció autonòmica—. Qualsevol que no supere la barrera, facilita l'objectiu al PP. Amb la nova distribució d'escons entre els districtes "provincials", tot es fa més difícil: s'abarateix l'escó per Castelló, però s'encareix el de València. Fer caure el PP impulsarà bona part dels electors de l'esquerra cap als vots útils. No és una qüestió de preferències, sinó de supervivència.

Manuel S. Jardí